

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628456080/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Silkebaand! Gabriel fik samlet sig: — Silkebaand, javell! Barbara, Solen, fik pludselig en saglig Rynke mellem Øjnene, skød Læberne frem og høgdyndte at vrage. Tangloppen luskede meget forsigtig ud til sin Plads, men — Barbaras Skørt skjulte hans Tøfler.

— Men vi faar nok flere Silkebaand i Morgen, sagde Gabriel. Et Glimt vaagnede i hans Øjne.

— I Morgen?

Der laa Forbavselse i hendes Stemme.

— Ja, eller i Overmorgen.

— Hvad mener du? Barbaras Stemme var endnu mere forbavset, men laa samtidig paa Grænsen af Latteren.

— Hør, hold nu op, Barbara, sagde Gabriel hengivent; du skal ikke bilde mig ind, at du er den eneste i hele Havnen, der ikke ved, at „Fortuna“ ligger udenfor Nolsø.

— Ved Gud ...

Barbara blev paastaalig. Indignationen begyndte at brydes med den lille Latter, der hev i hendes Strube.

— Ja, tog nu Tangloppen til Orde med skravende Ben og forklarende Haandbevægelser: vi saa hende, Tommassa Ole og Markus i Kælderen og Samuel paa Vippen og jeg, da vi var ude at fiske i Morges.

Barbara lod pludselig Solen skinne paa Tangloppen.

— Gjorde I? Men hvorfor kommer hun saa ikke ind?

Tangloppen var overstraalet og rystede hæret og ivrigt paa Hovedet: — Nej, det er ikke liggende her i Havnen i dette Vejr!

— Aa nej, selvfølgelig.

— Og den nye Vaagepræst, som er med, — har du heller ikke hørt om ham, Barbara? spurgte Gabriel.

— Naturligvis ved jeg, at der skal komme en ny Præst til Vaagø.

Hun lod lidt irriteret og opgav Silkebaandene.

— Ja, som sagt, vedblev Gabriel, naar Skibet er kommet i Morgen eller i Overmorgen, saa kan du faa de Silkebaand, du ønsker. Men saa er det vel for sent?

— Hvad mener du? Barbara var igen midt imellem Krænkelse og Smil.

— Ingenting. Jeg mener bare, at saa er det for sent at pynte sig for Præsten. For saa er han kommet i Land.

Mændene saa bestyrkede paa Gabriel. Ganske vist var han en

Fætter til Barbara. Men at skose hende akkurat som en anden én ...! De skottede i Smug til hende. Hun stod i det gule Kercllys med et Smil om Munden. Slet ikke vred. Det var næsten, som følte hun et underfundigt Behag over Afsløringen.

Saa vendte hun sig mod Niels i Punten med Stemmen fuld af Glæde: -- Har din lille Datter det bedre, Niels? Jeg skal i Morgen komme med noget til hende.

Hun gik hen mod Døren og begyndte at presse den op. Tangloppen, som imidlertid havde faaet Tøllerne paa, sprang hen for at hjælpe. Der var meget af et Smil i hans græmmede Ansigt, da hun var gaaet. Der var nok et Smil over dem alle. Noget af hendes Latter, der hev i Struben, hang endnu som en Tone i Kardemommedaften. Et Syn var kommet og gaaet. De lurvede Mænd var blevet andagtsfulde.

Men saa brød Gabriel Tavsheden: -- Det er Fanden han hente mig et stivt Stykke! Nu tør jeg sværge paa, at hun i Morgen skal ned og besøge den nye Præst, naar han kommer i Land, akkurat som hun gjorde med Hr. Niels og Hr. Anders dengang de kom!

Der var Forargelse i Gabriels Stemme.

Na ja. Den Historie kendte de alle. Barbara var allerede Enke efter to Præster, Hr. Thomas paa Norderøerne og Hr. Niels paa Vaage, den sidste var død for kun et Aar siden. En tredje, Hr. Anders paa Næs, som hun indimellem havde været trolovet med, havde besindet sig i Tide. *Han* var det ikke gaaet ilde. Men Folk sagde, at Barbara havde voldt begge de to Mænds Død, som hun havde været gift med. Der var blevet sludret meget om dette rundt omkring paa Øerne, og nogle kaldte hende *onde Barbara*. Men det var nok mest i de afsides Bygder. De, der kendte Barbara, sagde, at *ond* var hun ikke. Og hvad Havnemændene, hendes Bysbørn, angik, saa havde hun aldrig haft noget odestasende med dem, tværtimod. Men Gabriel skulde nu altid komme med Skoser.

Ole Hosetsger og Poul hos Rebekka kom ind fra Søboden med Lygten. De var færdige. Det var nu ogsaa Tid til at gaa hjem til Aftensmaden. Alle Mændene brød op og vandrede tungt ud i Stormen mellem Pakhusene, op over Reya, forbi Kirken og hjem til deres Hytter.

Gabriel var pludselig ensom i sin Krambod. Han var stor, han var Kundernes Konge, og alle havde hørt, at selv Barbara kunde